

Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΡΑΝΤΟΥ
της 31ης Μαρτίου 2022¹

Υπόθεση C-168/21

Procureur général près la cour d'appel d'Angers
κατά
ΚΛ

[αίτηση του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Άρθρο 2, παράγραφος 4, και άρθρο 4, παράγραφος 1 – Προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου – Έλεγχος εκ μέρους της δικαστικής αρχής του κράτους μέλους εκτελέσεως – Περίπτωση κατά την οποία τα στοιχεία που συγκροτούν το ποινικό αδίκημα είναι διαφορετικά στο κράτος μέλος εκδόσεως και στο κράτος μέλος εκτελέσεως του εντάλματος – Ποινή που επιβάλλεται για την τέλεση ενιαίου αδικήματος προκειμένου να τιμωρηθούν περισσότερες πράξεις, ορισμένες εκ των οποίων δεν συνιστούν αδίκημα στο κράτος μέλος εκτελέσεως – Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Άρθρο 49, παράγραφος 3 – Αρχή της αναλογικότητας της ποινής»

I. Εισαγωγή

1. Στο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου μπορεί να οριστεί ως το γεγονός ότι η συμπεριφορά που αποτελεί την αφορμή για να συνεργαστούν οι εθνικές αρχές συνιστά ποινικό αδίκημα τόσο στο αιτούν κράτος (ή κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος) όσο και στο κράτος προς το οποίο υποβάλλεται το αίτημα (ή κράτος μέλος εκτελέσεως)². Σε ορισμένες περιπτώσεις, η παράδοση του εκζητούμενου στο πλαίσιο ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης (στο εξής: ΕΕΣ) μπορεί να εξαρτάται από τη συνδρομή της εν λόγω προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου.

2. Στην υπό κρίση υπόθεση, οι ιταλικές δικαστικές αρχές εξέδωσαν ΕΕΣ προς εκτέλεση καταδικαστικής αποφάσεως για ενιαίο αδίκημα, με την οποία επιβλήθηκε, ειδικότερα, ποινή για περισσότερες πράξεις που τιμωρήθηκαν ως μία ενιαία αξιόποινη πράξη. Το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία), που είναι το αιτούν δικαστήριο εν προκειμένω, ζητεί να διευκρινιστεί αν οι δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκτελέσεως, ήτοι της Γαλλίας,

¹ Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

² Βλ. Flore, D., και Bosly, S., *Droit pénal européen*, 2η έκδ., Larcier, Βρυξέλλες, 2014, σ. 580, αριθ. 1013. Για την εξέλιξη της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου, βλ. προτάσεις του γενικού εισαγγελέα M. Bobek επί της υποθέσεως Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, σημεία 31 έως 40).

μπορούν βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 4, και του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ³, καθώς και του άρθρου 49, παράγραφος 3, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης), να αρνηθούν την εκτέλεση του επίδικου ΕΕΣ.

3. Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει επ' αυτού, πρώτον, ότι τα στοιχεία που συγκροτούν το συγκεκριμένο αδίκημα είναι διαφορετικά στα δύο εμπλεκόμενα κράτη μέλη και, δεύτερον, ότι ορισμένες από τις πράξεις τις οποίες αφορά το εν λόγω αδίκημα δεν είναι ποινικώς κολάσιμες στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Το Δικαστήριο καλείται, συνεπώς, να αποσαφηνίσει το περιεχόμενο της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου, όπως αυτή προβλέπεται στην απόφαση-πλαίσιο 2002/584.

4. Στις παρούσες προτάσεις θα αναλύσω για ποιους λόγους εκτιμώ ότι το Δικαστήριο πρέπει να απαντήσει στα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα ότι, υπό τις συνθήκες τις οποίες περιγράφει το αιτούν δικαστήριο, οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαίσιο συνεπάγονται ότι το ΕΕΣ είναι εκτελεστέο.

II. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

5. Οι αιτιολογικές σκέψεις 6, 10 και 12 της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584 έχουν ως εξής:

«(6) Το [ΕΕΣ] το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.

[...]

(10) Ο μηχανισμός του [ΕΕΣ] βασίζεται σε υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Η εφαρμογή του εν λόγω μηχανισμού δύναται να ανασταλεί μόνον στην περίπτωση σοβαρής και διαρκούς παραβίασης από κράτος μέλος των αρχών που διατυπώνονται στο άρθρο 6 παράγραφος 1 [ΣΕΕ], η οποία διαπιστώνεται από το Συμβούλιο κατ' εφαρμογή του άρθρου 7 παράγραφος 1 της εν λόγω συνθήκης με τις συνέπειες που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου.

[...]

(12) Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τηρεί τις αρχές που αναγνωρίζονται από το άρθρο 6 [ΣΕΕ] και εκφράζονται στο[ν Χάρτη], ιδίως δε στο κεφάλαιο VI αυτού. [...]»

³ Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ 2002, L 190, σ. 1).

6. Το άρθρο 1 της ως άνω αποφάσεως-πλαίσιο, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ορισμός και υποχρέωση εκτέλεσης του [ΕΕΣ]», ορίζει τα εξής:

«1. Το [ΕΕΣ] είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς το σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε [ΕΕΣ] βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 [ΣΕΕ].»

7. Το άρθρο 2 της εν λόγω αποφάσεως-πλαίσιο, το οποίο φέρει τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής του [ΕΕΣ]», προβλέπει τα εξής:

«1. [ΕΕΣ] μπορεί να εκδίδεται για πράξεις που τιμωρούνται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης του σχετικού εντάλματος (εφεξής καλούμενο “κράτος έκδοσης του εντάλματος”) με στερητική της ελευθερίας ποινή ή με στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον δώδεκα μηνών ή, εάν έχει ήδη επιβληθεί ποινή ή μέτρο ασφαλείας, για απαγγελθείσες καταδίκες διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων μηνών.

2. Η παράδοση βάσει [ΕΕΣ] υπό τις προϋποθέσεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο και χωρίς έλεγχο του διττού αξιόποινου της πράξης χωρεί για τις ακόλουθες αξιόποινες πράξεις, εφόσον τιμωρούνται στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος με στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών και όπως ορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος:

[...]

4. Η παράδοση, προκειμένου για αξιόποινες πράξεις εκτός αυτών που καλύπτονται από την παράγραφο 2, μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι οι πράξεις για τις οποίες εκδίδεται το [ΕΕΣ] συνιστούν αξιόποινη πράξη δυνάμει του δικαίου του κράτους μέλους εκτέλεσης, ανεξαρτήτως των στοιχείων αντικειμενικής υποστάσεως ή του νομικού χαρακτηρισμού αυτής.»

8. Το άρθρο 4 της ίδιας αποφάσεως-πλαίσιο, το οποίο φέρει τον τίτλο «Λόγοι προαιρετικής μη εκτέλεσης του [ΕΕΣ]», προβλέπει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Η δικαστική αρχή εκτέλεσης μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση του [ΕΕΣ]:

1) εάν, σε μία από τις περιπτώσεις που αναφέρονται στο άρθρο 2 παράγραφος 4, η πράξη λόγω της οποίας εκδίδεται το [ΕΕΣ] δεν συνιστά αξιόποινη πράξη κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης: [...]

[...]».

B. Το γαλλικό δίκαιο

9. Το άρθρο 695-23 του γαλλικού κώδικα ποινικής δικονομίας, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο για τη διαφορά της κύριας δίκης, ορίζει τα εξής:

«Το αίτημα εκτέλεσεως [ΕΕΣ] απορρίπτεται επίσης εάν η πράξη που αποτελεί αντικείμενο του εντάλματος σύλληψης δεν συνιστά ποινικό αδίκημα κατά το γαλλικό δίκαιο.

Κατά παρέκκλιση από το πρώτο εδάφιο, το [ΕΕΣ] εκτελείται χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποιήσιμου των αποδιδόμενων πράξεων εφόσον η διωκόμενη συμπεριφορά τιμωρείται, κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος, με στερητική της ελευθερίας ποινή διάρκειας ίσης ή μεγαλύτερης των τριών ετών ή με στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας αντίστοιχης διάρκειας, και εμπίπτει σε μία από τις κατηγορίες ποινικών αδικημάτων που προβλέπονται στο άρθρο 694-32.

Σε περίπτωση εφαρμογής των διατάξεων του προηγούμενου εδαφίου, ο νομικός χαρακτηρισμός των πράξεων και η επιμέτρηση της επιβλητέας ποινής επαφίενται αποκλειστικώς στην κρίση της δικαστικής αρχής του κράτους μέλους εκδόσεως του εντάλματος.

[...]

III. Η διαφορά της κύριας δίκης, τα προδικαστικά ερωτήματα και η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

10. Στις 6 Ιουνίου 2016 οι ιταλικές δικαστικές αρχές εξέδωσαν ΕΕΣ εις βάρος του ΚΛ για την εκτέλεση ποινής κάθειρξης δώδεκα ετών και έξι μηνών, την οποία επέβαλε το Corte d' appello di Genova (εφετείο Γένοβας, Ιταλία) με καταδικαστική απόφαση της 9ης Οκτωβρίου 2009 που κατέστη εκτελεστή στις 13 Ιουλίου 2012, κατόπιν απορρίψεως της αιτήσεως αναιρέσεως του ΚΛ από το Corte suprema di cassazione (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Ιταλία).

11. Η ποινή αυτή αντιστοιχούσε στη σώρευση τεσσάρων ποινών που επιβλήθηκαν για τις εξής αξιόποινες πράξεις: ληστεία από κοινού (φυλάκιση ενός έτους), εκτεταμένη υλική καταστροφή και λεηλασία (κάθειρξη δέκα ετών), οπλοφορία (φυλάκιση εννέα μηνών) και χρήση εκρηκτικών μηχανισμών (φυλάκιση εννέα μηνών).

12. Όσον αφορά, ειδικότερα, το αδίκημα της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας», το οποίο τυποποιείται στο άρθρο 419 του codice penale (ιταλικού ποινικού κώδικα)⁴, οι συνθήκες τέλεσής του περιγράφονται στο ΕΕΣ ως εξής: «από κοινού με άλλους, συνολικά περισσότερα από πέντε άτομα, ενώ συμμετείχε στη διαδήλωση κατά της συνόδου G8, [ο ΚΛ] τέλεσε πράξεις εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας υπό συνθήκες κατά τις οποίες, λαμβανομένων υπόψη του τόπου και του χρόνου, υπήρχε αντικειμενικός κίνδυνος διασάλευσης της δημόσιας τάξης· προκάλεσε βλάβες σε αστικές υποδομές και σε δημόσια περιουσία, με επακόλουθη ζημία μη δυνάμενη να προσδιοριστεί επακριβώς, πλην όμως όχι μικρότερη από εκατοντάδες εκατομμύρια [ιταλικές λιρέτες (ITL)] (δεκάδες χιλιάδες ευρώ)· προέβη επίσης σε φθορά,

⁴ Το άρθρο αυτό, το οποίο επιγράφεται «Εκτεταμένη υλική καταστροφή και λεηλασία», προβλέπει, όπως ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο για τη διαφορά της κύριας δίκης, ότι «όποιος, εκτός των περιπτώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 285, τελεί πράξεις εκτεταμένης υλικής καταστροφής ή λεηλασίας, τιμωρείται με κάθειρξη οκτώ έως δεκαπέντε ετών. Η ποινή επαυξάνεται εάν το αδίκημα τελείται επί όπλων, πυρομαχικών ή τροφίμων σε χώρο πώλησης ή αποθήκευσής τους».

ληλασία, εμπρησμό πιστωτικού ιδρύματος/πιστωτικών ιδρυμάτων, αυτοκινήτων και άλλων εμπορικών καταστημάτων, με την επιβαρυντική περίπτωση της πρόκλησης σημαντικής περιουσιακής βλάβης στα ζημιωθέντα πρόσωπα».

13. Από την απόφαση του Corte d'appello di Genova (εφετείου Γένοβας), της 9ης Οκτωβρίου 2009, προκύπτει ότι στον ΚL καταλογίστηκαν, υπό τον ως άνω νομικό χαρακτηρισμό της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και ληλασίας», επτά επιμέρους πράξεις τιμωρούμενες ως μία ενιαία αξιόποινη πράξη, ήτοι: πρόκληση ζημιών σε αστικές υποδομές και δημόσια περιουσία, πρόκληση ζημιών και ληλασία σε εργοτάξιο, ολοσχερής καταστροφή του καταστήματος του πιστωτικού ιδρύματος Credito Italiano, ολοσχερής καταστροφή ενός οχήματος Fiat Uno με εμπρησμό, ολοσχερής καταστροφή του καταστήματος του πιστωτικού ιδρύματος Carige με εμπρησμό, ολοσχερής καταστροφή ενός οχήματος Fiat Brava με εμπρησμό, καθώς και ολοσχερής καταστροφή και ληλασία ενός σουπερμάρκετ.

14. Ο ΚL δεν συγκατατέθηκε στην παράδοσή του προς εκτέλεση του ΕΕΣ. Με απόφαση της 23ης Αυγούστου 2019, το δικαστικό συμβούλιο του cour d'appel de Rennes (εφετείου Rennes, Γαλλία) διέταξε τη συλλογή συμπληρωματικών στοιχείων, προκειμένου να προσκομιστούν, μεταξύ άλλων, η απόφαση του Corte d'appello di Genova (εφετείου Γένοβας) της 9ης Οκτωβρίου 2009 και η μεταγενέστερη απόφαση του Corte suprema di cassazione (ιταλικού Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου). Με απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2019, το δικαστικό συμβούλιο αρνήθηκε την παράδοση του ΚL, με την αιτιολογία ότι στη δικογραφία δεν περιλαμβανόταν αποδεικτικό διαβίβασης στην Ιταλική Δημοκρατία του αιτήματος διορισμού συνηγόρου το οποίο είχε υποβάλει ο ΚL, και διέταξε να αφεθεί αυτός ελεύθερος.

15. Με απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2019, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) αναίρεσε την απόφαση αυτή και ανέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του δικαστικού συμβουλίου του cour d'appel d'Angers (εφετείου Angers, Γαλλία). Με απόφαση της 4ης Νοεμβρίου 2020, το δικαστικό συμβούλιο αρνήθηκε κατ' αρχάς την παράδοση του ΚL στις ιταλικές δικαστικές αρχές για την εκτέλεση του ΕΕΣ κατά το μέρος που αυτό είχε εκδοθεί προς εκτέλεση της ποινής κάθειρξης δέκα ετών η οποία επιβλήθηκε για το αδίκημα της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και ληλασίας». Στη συνέχεια, διέταξε τη συλλογή συμπληρωματικών στοιχείων, προκειμένου οι ιταλικές δικαστικές αρχές να διευκρινίσουν εάν επιθυμούσαν να εκτελεστεί στη Γαλλία η ποινή φυλάκισης δύο ετών και έξι μηνών η οποία είχε επιβληθεί για τα άλλα τρία αναγραφόμενα στο ΕΕΣ ποινικά αδικήματα. Ο procureur général près la cour d'appel d'Angers (γενικός εισαγγελέας του εφετείου Angers) και ο ΚL άσκησαν αναίρεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Cour de cassation (Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου), ήτοι του αιτούντος δικαστηρίου.

16. Το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το Δικαστήριο ερμήνευσε την προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου με την απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2017, Grundza (C-289/15, στο εξής: απόφαση Grundza, EU:C:2017:4)⁵, και εξηγεί ότι το δικαστικό συμβούλιο του cour d'appel d'Angers (εφετείου Angers), ως αιτιολογία για την άρνηση παράδοσης του ΚL στις ιταλικές δικαστικές αρχές όσον αφορά το αδίκημα της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και ληλασίας», επισήμανε ότι δύο από τις επτά πράξεις για τις οποίες επιβλήθηκε η ποινή αυτή, και πιο συγκεκριμένα η πρόκληση ζημιών στο κατάστημα του πιστωτικού ιδρύματος Credito Italiano και η πρόκληση ζημιών σε ένα όχημα Fiat Brava με εμπρησμό, δεν στοιχειοθετούσαν ποινικό αδίκημα στη Γαλλία. Το δικαστικό συμβούλιο συνήγαγε εκ των ανωτέρω ότι, εφόσον το Corte d'appello di Genova

⁵ Βλ., σχετικά με την απόφαση αυτή, Falkiewicz, A., «The Double Criminality Requirement in the Area of Freedom, Security and Justice – Reflections in Light of the European Court of Justice Judgment of 11 January 2017, C-289/15, Criminal Proceedings against Jozef Grundza», *European Criminal Law Review*, 2017, τόμος 7, αριθ. 3, σ. 258 έως 274.

(εφετείο Γένοβας) και το Corte suprema di cassazione (ιταλικό Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) «εξέφρασαν κατηγορηματικώς τη βούληση» να εξεταστούν οι επτά αυτές πράξεις ως ένα ενιαίο και αδιαίρετο σύνολο, η εφαρμογή της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου επέβαλλε να μη ληφθεί υπόψη το σύνολο των εν λόγω αδιαίρετων πράξεων.

17. Κατά το αιτούν δικαστήριο, από την απόφαση του Corte suprema di cassazione (ιταλικού Ανωτάτου Ακυρωτικού Δικαστηρίου), της 13ης Ιουλίου 2012, προκύπτει ότι στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας, όπως τυποποιείται στο άρθρο 419 του ιταλικού ποινικού κώδικα, είναι η με οποιαδήποτε ενέργεια και καθ' οιονδήποτε τρόπο τέλεση πράξεων εκτεταμένης υλικής φθοράς, διά των οποίων προξενείται αδιάκριτη, ευρεία και σοβαρή βλάβη, καταστροφή και, εν πάση περιπτώσει, ολική ζημία μεγάλης ποσότητας κινητών ή ακινήτων πραγμάτων, με συνέπεια να προκαλείται όχι μόνον περιουσιακή ζημία σε ένα ή περισσότερα άτομα αλλά και κοινωνική βλάβη ως απόρροια της προσβολής της ιδιωτικής περιουσίας, καθώς επίσης και πραγματική απειλή και διακινδύνευση της δημόσιας τάξης κατά την ειδική της έννοια, ήτοι της ευταξίας και της εύρυθμης λειτουργίας της κοινωνικής ζωής, από τις οποίες πηγάζουν, σε συλλογικό επίπεδο, η πεποίθηση και το αίσθημα ηρεμίας και ασφάλειας. Το αιτούν δικαστήριο συνάγει εκ των ανωτέρω ότι, στο ιταλικό ποινικό δίκαιο, το αδίκημα της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας» αφορά πράξεις με τις οποίες προξενούνται πολλαπλές καταστροφές και βλάβες σε μαζική έκταση, με συνέπεια να προκαλείται όχι μόνον ζημία στους ιδιοκτήτες των οικείων πραγμάτων, αλλά και διατάραξη της δημόσιας ειρήνης, με διακινδύνευση της εύρυθμης λειτουργίας της κοινωνικής ζωής.

18. Το αιτούν δικαστήριο υπογραμμίζει ότι, στο γαλλικό ποινικό δίκαιο, η διακινδύνευση της δημόσιας ειρήνης μέσω μαζικών καταστροφών κινητών ή ακινήτων πραγμάτων δεν τυποποιείται ειδικώς ως έγκλημα. Αξιόποινες είναι μόνον οι πράξεις της καταστροφής, της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και της κλοπής με φθορά, οι οποίες τελούνται, ενδεχομένως, από κοινού και προκαλούν ζημία στους ιδιοκτήτες των οικείων πραγμάτων. Συνεπώς, κατά την εκτίμηση του αιτούντος δικαστηρίου, ανακύπτει το ζήτημα κατά πόσον η διατάραξη της δημόσιας ειρήνης, την οποία το Corte d' appello di Genova (εφετείο Γένοβας) και το Corte suprema di cassazione (ιταλικό Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) καταλόγισαν στον ΚL ως ουσιώδες στοιχείο του αδικήματος της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας», είναι κρίσιμη κατά την εξέταση της συνδρομής της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου.

19. Σε περίπτωση που η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου πληρούται εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 δεν περιλαμβάνει διάταξη η οποία να επιτρέπει στο κράτος μέλος εκτελέσεως να αρνηθεί την παράδοση του εκζητούμενου με την αιτιολογία ότι η ποινή που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος εκδόσεως παρίσταται δυσανάλογη σε σχέση με τις πράξεις οι οποίες περιγράφονται στο ΕΕΣ. Επιπλέον, μολονότι, κατά το άρθρο 5 της αποφάσεως-πλαισίου, η εκτέλεση του ΕΕΣ από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι στο νομικό σύστημα του κράτους μέλους εκδόσεως προβλέπονται διατάξεις για την επανεξέταση της επιβληθείσας ποινής, τούτο ισχύει μόνο στην περίπτωση που το ποινικό αδίκημα στο οποίο βασίζεται το ΕΕΣ τιμωρείται με ισόβιας διάρκειας στερητική της ελευθερίας ποινή ή μέτρο ασφαλείας. Κατά συνέπεια, το κράτος μέλος εκτελέσεως, ακόμη και αν εκτιμά ότι υφίστανται σοβαρά ζητήματα αναλογικότητας αναφορικά με το ΕΕΣ, δεν μπορεί να αρνηθεί, για τον λόγο αυτό, να διατάξει την παράδοση του εκζητούμενου προς τον σκοπό της εκτελέσεως της ποινής που επιβλήθηκε από το κράτος μέλος εκδόσεως.

20. Καίτοι το κράτος μέλος εκδόσεως οφείλει, κατ' αρχήν, να ελέγξει την αναλογικότητα του ΕΕΣ πριν προβεί στην έκδοσή του, ο έλεγχος αυτός είναι αλυσιτελής όσον αφορά την πρόληψη της παραβιάσεως της αρχής της αναλογικότητας όταν, όπως συμβαίνει στην υπόθεση της κύριας δίκης, το ΕΕΣ έχει εκδοθεί για την εκτέλεση ποινής επιβληθείσας για ενιαίο ποινικό αδίκημα που χαρακτηρίζεται από την τέλεση περισσότερων πράξεων, εκ των οποίων όμως μόνον ορισμένες συνιστούν ποινικό αδίκημα στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Συγκεκριμένα, στην περίπτωση αυτή, η ποινή η οποία επιβλήθηκε από το κράτος μέλος εκδόσεως αφορά το σύνολο των σχετικών πράξεων, ενώ η παράδοση αποκλείεται για ορισμένες εξ αυτών. Επομένως, κατά το αιτούν δικαστήριο, ακόμη και αν το ΕΕΣ ήταν αναλογικό κατά τον χρόνο εκδόσεώς του, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να μην είναι πλέον αναλογικό κατά την εκτέλεσή του.

21. Επίσης, από το άρθρο 1, παράγραφος 3, σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 12, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 προκύπτει ότι τα θεμελιώδη δικαιώματα και οι θεμελιώδεις νομικές αρχές που αποτυπώνονται στον Χάρτη πρέπει να τηρούνται στο πλαίσιο του ΕΕΣ. Το δε άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη καθιερώνει την αρχή ότι η αυστηρότητα της ποινής δεν πρέπει να είναι δυσανάλογη προς το αδίκημα.

22. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Πρέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου πληρούται σε περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, όπου η παράδοση ζητείται για πράξεις χαρακτηρισθείσες νομικώς στο κράτος έκδοσης του εντάλματος ως “εκτεταμένη υλική καταστροφή και λεηλασία” συνιστάμενη σε πράξεις εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας δυνάμενες να διαταράξουν τη δημόσια ειρήνη, ενώ στο κράτος εκτέλεσης προβλέπονται τα ποινικά αδικήματα της κλοπής με φθορά, της καταστροφής και της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας, τα οποία δεν απαιτούν τη συνδρομή του στοιχείου αυτού της διατάραξης της δημόσιας ειρήνης;
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, πρέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι το δικαστήριο του κράτους εκτέλεσης δύναται να αρνηθεί την εκτέλεση [ΕΕΣ] εκδοθέντος προς εκτέλεση ποινής, στην περίπτωση που διαπιστώσει ότι το πρόσωπο του οποίου ζητείται η παράδοση έχει καταδικασθεί από τις δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης του εντάλματος στην ποινή αυτή για τέλεση ενιαίας αξιόποινης πράξεως, συγκροτούμενης από διαφορετικές επιμέρους πράξεις, και ότι ορισμένες μόνον από τις πράξεις αυτές συνιστούν ποινικό αδίκημα στο κράτος εκτέλεσης; Διαφοροποιείται η απάντηση ανάλογα με το αν οι δικαστικές αρχές του κράτους έκδοσης του εντάλματος θεώρησαν τις επιμέρους αυτές πράξεις ως διακριτές μεταξύ τους ή όχι;
- 3) Πρέπει το άρθρο 49, παράγραφος 3, του [Χάρτη] να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει στη δικαστική αρχή του κράτους μέλους εκτέλεσης να αρνηθεί την εκτέλεση [ΕΕΣ], στην περίπτωση που, αφενός, τούτο έχει εκδοθεί προς τον σκοπό εκτέλεσης ενιαίας ποινής επιβληθείσας για την τέλεση ενιαίου ποινικού αδικήματος και, αφετέρου, η παράδοση μπορεί να γίνει για ορισμένες μόνον από τις πράξεις για τις οποίες έχει επιβληθεί η ποινή αυτή, δεδομένου ότι δεν συνιστούν όλες οι πράξεις αυτές αδίκημα κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτέλεσης;»

23. Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε από το Δικαστήριο να εφαρμοστεί στην περίπτωση της υπό κρίση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως η ταχεία διαδικασία του άρθρου 105, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου. Με απόφαση της 13ης Απριλίου 2021, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απέρριψε το αίτημα αυτό. Αποφάσισε, ωστόσο, ότι η υπό κρίση υπόθεση έπρεπε να εκδικαστεί κατά προτεραιότητα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 53, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας.

24. Γραπτές παρατηρήσεις κατέθεσαν ο ΚΛ, η Γαλλική και η Ιταλική Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ο ΚΛ, η Γαλλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή υπέβαλαν επίσης προφορικές παρατηρήσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η οποία διεξήχθη στις 20 Ιανουαρίου 2022.

IV. Ανάλυση

A. Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

25. Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 έχουν την έννοια ότι η προβλεπόμενη από τις διατάξεις αυτές προϋπόθεση του διττού αξιοποιούν πληρούται στην περίπτωση κατά την οποία το ΕΕΣ εκδίδεται για πράξεις που συνιστούν, στο κράτος μέλος εκδόσεως, ποινικό αδίκημα το οποίο στοιχειοθετείται εφόσον οι σχετικές πράξεις μπορούν να διαταράξουν τη δημόσια ειρήνη, ενώ οι πράξεις αυτές είναι ποινικώς κολάσιμες και στο κράτος μέλος εκτελέσεως, χωρίς όμως να απαιτείται η συνδρομή του συγκεκριμένου στοιχείου της διατάραξης της δημόσιας ειρήνης.

26. Η Γαλλική και η Ιταλική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, προτείνουν να δοθεί καταφατική απάντηση στο ερώτημα αυτό, ενώ ο ΚΛ προτείνει να δοθεί αρνητική απάντηση.

27. Κατ' αρχάς πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, όσον αφορά αδικήματα άλλα από τα μνημονευόμενα στον κατάλογο των 32 αδικημάτων που προβλέπονται στην παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, η παράδοση του εκζητούμενου μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι οι πράξεις για τις οποίες έχει εκδοθεί το ΕΕΣ συνιστούν αδίκημα κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως, ανεξαρτήτως των στοιχείων που συγκροτούν το αδίκημα ή τον νομικό χαρακτηρισμό του. Με άλλα λόγια, η διάταξη αυτή παρέχει στο κράτος μέλος εκτελέσεως τη δυνατότητα να εξαρτήσει την εκτέλεση της ποινής από την προϋπόθεση συνδρομής του κριτηρίου του διττού αξιοποιούν⁶. Συνακόλουθα, το άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού, το οποίο αφορά τους λόγους προαιρετικής μη εκτελέσεως του ΕΕΣ, προβλέπει, στην παράγραφο 1, σημείο 1, την ευχέρεια της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να αρνηθεί την εκτέλεση του ΕΕΣ εφόσον δεν πληρούται η προϋπόθεση του διττού αξιοποιούν. Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, οι προαναφερθείσες διατάξεις μεταφέρθηκαν στην εθνική έννομη τάξη με το άρθρο 695-23 του γαλλικού κώδικα ποινικής δικονομίας.

28. Εν προκειμένω, στο ΕΕΣ γίνεται αναφορά στη φύση και τον νομικό χαρακτηρισμό των επίμαχων αξιόποινων πράξεων και περιγράφονται οι περιστάσεις τέλεσής τους, όπως επιβάλλει το άρθρο 8, παράγραφος 1, στοιχεία δ' και ε', της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584. Ορισμένες δε από τις πράξεις που αποδίδονται στον ΚΛ συγκροτούν το ποινικό αδίκημα της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας», το οποίο τυποποιείται στο άρθρο 419 του ιταλικού ποινικού

⁶ Πρβλ. απόφαση Grundza (σκέψη 28).

κώδικα. Όπως εκθέτει το αιτούν δικαστήριο, το αδίκημα αυτό αφορά πράξεις με τις οποίες προξενούνται πολλαπλές καταστροφές και βλάβες σε μαζική έκταση, με συνέπεια να προκαλείται όχι μόνον ζημία στους ιδιοκτήτες των οικείων πραγμάτων, αλλά και διατάραξη της δημόσιας ειρήνης, με διακινδύνευση της εύρυθμης λειτουργίας της κοινωνικής ζωής. Στις γραπτές παρατηρήσεις της, η Ιταλική Κυβέρνηση επισήμανε ότι η συγκεκριμένη προϋπόθεση της διατάραξης της δημόσιας ειρήνης δεν προβλέπεται ρητώς στο άρθρο 419 του ιταλικού ποινικού κώδικα, αλλά απορρέει από τη νομολογία των ιταλικών δικαστηρίων.

29. Κατά το αιτούν δικαστήριο, στο γαλλικό ποινικό δίκαιο, η διακινδύνευση της δημόσιας ειρήνης μέσω μαζικών καταστροφών κινητών ή ακινήτων πραγμάτων δεν τυποποιείται ειδικώς ως αξιόποινη πράξη. Αξιόποινες είναι μόνον οι πράξεις της καταστροφής, της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας και της κλοπής με φθορά, οι οποίες τελούνται, ενδεχομένως, από κοινού και προκαλούν ζημία στους ιδιοκτήτες των πραγμάτων.

30. Ως εκ τούτου, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί αν η προϋπόθεση του διττού αξιόποινου, η οποία προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 4, και στο άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, πληρούται σε μια περίπτωση όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη. Παρέπεμψε μάλιστα στην απόφαση Grundza, η οποία αφορούσε την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 3⁷, και του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο δ'⁸, της αποφάσεως-πλαίσιου 2008/909/ΔΕΥ⁹.

31. Στην προαναφερθείσα απόφαση, το Δικαστήριο υπενθύμισε, όσον αφορά το άρθρο 7, παράγραφος 3, εκείνης της αποφάσεως-πλαίσιου, ότι κατά την ερμηνεία μιας διατάξεως του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται, καθώς και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας της οποίας αποτελεί μέρος¹⁰.

32. Πρώτον, κατά το Δικαστήριο, από το ίδιο το γράμμα του εν λόγω άρθρου 7, παράγραφος 3, προκύπτει ότι αναγκαία και ικανή προϋπόθεση για την εκτίμηση του διττού αξιόποινου είναι οι πράξεις οι οποίες οδήγησαν στην καταδίκη στο κράτος εκδόσεως να συνιστούν αδίκημα και στο κράτος εκτελέσεως, όπερ σημαίνει ότι δεν απαιτείται τα αδικήματα να είναι πανομοιότυπα σε αμφότερα τα εμπλεκόμενα κράτη μέλη¹¹. Το Δικαστήριο προσέθεσε ότι η ως άνω ερμηνεία επιβεβαιώνεται από τη φράση «ανεξαρτήτως των στοιχείων αντικειμενικής υποστάσεως ή του νομικού χαρακτηρισμού» του αδικήματος όπως τυποποιείται στο κράτος εκτελέσεως, από την οποία καθίσταται σαφές ότι δεν είναι απαραίτητο να υπάρχει πλήρης ταύτιση ούτε μεταξύ των στοιχείων που συγκροτούν το αδίκημα, όπως αυτό χαρακτηρίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως και στο δίκαιο του κράτους εκτελέσεως αντιστοίχως, ούτε ως προς την ονομασία ή την ταξινόμηση του αδικήματος στα αντίστοιχα εθνικά δίκαια¹². Συνεπώς, η διάταξη αυτή καθιερώνει

⁷ Κατά τη διάταξη αυτή, «[γ]ια αδικήματα που δεν καλύπτονται από την παράγραφο 1, το κράτος εκτέλεσης μπορεί να εξαρτήσει την αναγνώριση καταδικαστικής απόφασης και την εκτέλεση ποινής από τον όρο ότι αφορά πράξεις οι οποίες συνιστούν επίσης αδίκημα κατά το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης, όποια κι αν είναι η αντικειμενική τους υπόσταση ή ο νομικός χαρακτηρισμός τους».

⁸ Η διάταξη αυτή ορίζει ότι «[η] αρμόδια αρχή του κράτους εκτέλεσης δύναται να αρνηθεί να αναγνωρίσει την καταδικαστική απόφαση και να εκτελέσει την ποινή, εάν: [...] σε μία από τις περιπτώσεις που προβλέπονται από το άρθρο 7 παράγραφος 3 και, εφόσον το κράτος εκτέλεσης έχει προβεί σε δήλωση σύμφωνα με το άρθρο 7 παράγραφος 4, στην περίπτωση που προβλέπεται από το άρθρο 7 παράγραφος 1, η καταδικαστική απόφαση αφορά πράξεις που δεν συνιστούν αδίκημα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους εκτέλεσης».

⁹ Απόφαση-πλαίσιο του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2008, σχετικά με την εφαρμογή της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης σε ποινικές αποφάσεις οι οποίες επιβάλλουν ποινές στερητικές της ελευθερίας ή μέτρα στερητικά της ελευθερίας, για το σκοπό της εκτέλεσής τους στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2008, L 327, σ. 27).

¹⁰ Απόφαση Grundza (σκέψη 32).

¹¹ Απόφαση Grundza (σκέψη 34).

¹² Απόφαση Grundza (σκέψη 35).

μια *ευέλικτη προσέγγιση* την οποία μπορεί να ακολουθήσει η αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως κατά την εκτίμηση της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου, τόσο ως προς τα στοιχεία που συγκροτούν το αδίκημα όσο και ως προς τον νομικό χαρακτηρισμό του¹³.

33. Ως εκ τούτου, κατά την εκτίμηση του διττού αξιοποίνου, απόκειται στην αρμόδια αρχή του κράτους εκτελέσεως να ελέγξει εάν τα πραγματικά περιστατικά του αδικήματος, όπως περιγράφονται στην απόφαση της αρμόδιας αρχής του κράτους εκδόσεως, θα επέσυραν επίσης, αυτά καθαυτά, ποινικές κυρώσεις στο κράτος εκτελέσεως, εάν είχαν λάβει χώρα στο έδαφός του¹⁴.

34. Όσον αφορά τη γραμματική αυτή ερμηνεία, πρέπει να σημειωθεί ότι η διατύπωση του άρθρου 2, παράγραφος 4, και του άρθρου 4, παράγραφος 1, σημείο 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 είναι ανάλογη της διατύπωσης του άρθρου 7, παράγραφος 3, και του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909 αντιστοίχως. Ειδικότερα, το εν λόγω άρθρο 2, παράγραφος 4, ορίζει ότι η παράδοση μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι οι *πράξεις για τις οποίες έχει εκδοθεί το ΕΕΣ* συνιστούν αδίκημα κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως, *ανεξαρτήτως των στοιχείων που συγκροτούν το αδίκημα ή τον νομικό χαρακτηρισμό του*. Κατά συνέπεια, η ερμηνεία της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου η οποία εκτέθηκε στο προηγούμενο σημείο των παρουσών προτάσεων ισχύει ομοίως και για την απόφαση-πλαίσιο 2002/584.

35. Δεύτερον, το Δικαστήριο έκρινε με την απόφαση Grundza ότι το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται το άρθρο 7, παράγραφος 3, και το άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909 συνηγορεί επίσης υπέρ μιας τέτοιας εκτιμήσεως του διττού αξιοποίνου¹⁵. Συγκεκριμένα, η ως άνω απόφαση-πλαίσιο στηρίζεται πρωτίστως στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης, η οποία συνιστά, σύμφωνα με την αιτιολογική της σκέψη 1, ερμηνευόμενη υπό το πρίσμα του άρθρου 82, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, τον «ακρογωνιαίο λίθο» της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία, όπως αναφέρεται στην αιτιολογική σκέψη 5 της ίδιας αποφάσεως-πλαisiού, βασίζεται στην ιδιαίτερη αμοιβαία εμπιστοσύνη των κρατών μελών προς τα δικαστικά συστήματα των λοιπών κρατών μελών¹⁶.

36. Το Δικαστήριο προσέθεσε ότι, επειδή η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου αποτελεί εξαίρεση από τον κανόνα της αρχής της αναγνώρισης της καταδικαστικής αποφάσεως και της εκτέλεσης της ποινής, το πεδίο εφαρμογής του προβλεπόμενου στο άρθρο 9, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909 λόγου άρνησης αναγνώρισης της καταδικαστικής αποφάσεως και εκτέλεσης της ποινής, ο οποίος αντλείται από την έλλειψη διττού αξιοποίνου, πρέπει να ερμηνεύεται στενά, ούτως ώστε οι περιπτώσεις μη αναγνώρισης και μη εκτέλεσης να είναι περιορισμένες¹⁷. Κατά την εκτίμηση του διττού αξιοποίνου, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως οφείλει να ελέγξει όχι το αν υπήρξε προσβολή του εννόμου αγαθού που προστατεύεται από το κράτος μέλος εκδόσεως, αλλά το αν, στην περίπτωση κατά την οποία το επίμαχο αδίκημα είχε διαπραχθεί στο κράτος μέλος εκτελέσεως, θα θεωρούνταν ότι έχει προσβληθεί αντίστοιχο έννομο αγαθό, προστατευόμενο από το εθνικό του δίκαιο¹⁸.

¹³ Απόφαση Grundza (σκέψη 36).

¹⁴ Απόφαση Grundza (σκέψη 38).

¹⁵ Απόφαση Grundza (σκέψη 39).

¹⁶ Απόφαση Grundza (σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

¹⁷ Απόφαση Grundza (σκέψη 46).

¹⁸ Απόφαση Grundza (σκέψη 49).

37. Εν προκειμένω, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, σημείο 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584 είναι το ίδιο με εκείνο του άρθρου 7, παράγραφος 3, και του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909. Πράγματι, όπως καθίσταται σαφές από τις αιτιολογικές σκέψεις 6 και 10 καθώς και από το άρθρο 1, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, και αυτή η απόφαση-πλαίσιο στηρίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης¹⁹.

38. Τρίτον, από την απόφαση Grundza προκύπτει ότι, όπως ορίζεται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2008/909, σκοπός της αποφάσεως αυτής είναι η θέσπιση των κανόνων βάσει των οποίων ένα κράτος μέλος μπορεί, προκειμένου να διευκολύνει την κοινωνική επανένταξη του καταδίκου, να αναγνωρίσει την καταδικαστική απόφαση και να εκτελέσει την ποινή²⁰.

39. Είναι βεβαίως αληθές ότι, όσον αφορά την απόφαση-πλαίσιο 2002/584, η διευκόλυνση της κοινωνικής επανένταξης του καταδικασθέντος δεν καταλέγεται μεταξύ των δεδηλωμένων σκοπών της συγκεκριμένης αποφάσεως-πλαisiού. Ωστόσο, η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο συμβάλλει, μέσω της καθιέρωσης απλουστευμένου και αποτελεσματικού συστήματος παράδοσης των καταδικασθέντων ή των υπόπτων για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και στην επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συντελώντας έτσι στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση, να συγκροτήσει δηλαδή χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, με βάση τον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών²¹. Η ως άνω απόφαση-πλαίσιο αποσκοπεί ιδίως στη διευκόλυνση και την επιτάχυνση των παραδόσεων μεταξύ των δικαστικών αρχών των κρατών μελών, καθώς και στη διασφάλιση του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων του προς παράδοση προσώπου²². Γενικότερα, ο μηχανισμός του ΕΕΣ αποσκοπεί, μεταξύ άλλων, στο να μη μένει ατιμώρητος ο εκζητούμενος σε περίπτωση που βρεθεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο στο οποίο φέρεται να τέλεσε αξιόποινη πράξη²³. Από τους προαναφερθέντες σκοπούς συνάγεται, κατά τη γνώμη μου, το συμπέρασμα ότι η προβλεπόμενη στην απόφαση-πλαίσιο 2002/584 προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου πρέπει να ερμηνεύεται στενά, όπως και για την απόφαση-πλαίσιο 2008/909.

40. Υπό τις συνθήκες αυτές, και σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει ο ΚΛ στις γραπτές παρατηρήσεις του, η ερμηνεία που έγινε δεκτή με την απόφαση Grundza μπορεί να εφαρμοστεί και ως προς τις διατάξεις της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584. Κατά συνέπεια, όπως ακριβώς έκρινε το Δικαστήριο στην απόφαση εκείνη²⁴, το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού έχουν την έννοια ότι η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου πρέπει να θεωρηθεί ότι πληρούται εφόσον τα πραγματικά περιστατικά του αδικήματος, όπως περιγράφονται στην απόφαση της αρμόδιας αρχής του κράτους μέλους εκδόσεως, θα επέσυραν επίσης, αυτά καθαυτά, ποινικές κυρώσεις στο κράτος μέλος εκτελέσεως, εάν είχαν λάβει χώρα στο έδαφός του.

¹⁹ Πρβλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο συσταθέν με νόμο στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος) (C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²⁰ Απόφαση Grundza (σκέψη 50).

²¹ Βλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2021, Openbaar Ministerie (Δικαίωμα ακροάσεως από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως) (C-428/21 PPU και C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

²² Βλ. απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2021, Openbaar Ministerie (Δικαίωμα ακροάσεως από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως) (C-428/21 PPU και C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, σκέψη 58).

²³ Βλ. απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 2020, Openbaar Ministerie (Ανεξαρτησία της δικαστικής αρχής εκδόσεως του εντάλματος) (C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, EU:C:2020:1033, σκέψη 62).

²⁴ Βλ. σκέψη 54 της αποφάσεως Grundza.

41. Στην προκειμένη περίπτωση, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι το ποινικό αδίκημα που χαρακτηρίζεται στο ιταλικό δίκαιο ως «εκτεταμένη υλική καταστροφή και λεηλασία» δεν περιλαμβάνεται στον κατάλογο των 32 αδικημάτων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584. Υπό τις συνθήκες αυτές, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 4, και του άρθρου 4, παράγραφος 1, της ίδιας της αποφάσεως-πλασιού, και σύμφωνα με το γαλλικό δίκαιο, η παράδοση του ΚΛ μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι οι πράξεις για τις οποίες εκδόθηκε το ΕΕΣ πρέπει να συνιστούν αδίκημα κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως.

42. Ως προς το ζήτημα αυτό, όπως υπογραμμίζει το αιτούν δικαστήριο, για να μπορεί να στοιχειοθετηθεί, κατά το ιταλικό δίκαιο, το αδίκημα της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας» απαιτείται οι επίμαχες πράξεις να μπορούν να διαταράξουν τη δημόσια ειρήνη, όπερ δεν ισχύει κατά το γαλλικό δίκαιο. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά μάλιστα ότι πρόκειται για «ουσιώδες στοιχείο» του συγκεκριμένου αδικήματος. Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προϋπόθεση της διατάραξης της δημόσιας ειρήνης αποτελεί στοιχείο της συγκρότησης του εν λόγω ποινικού αδικήματος και όχι αυτών καθ'αυτές των πράξεων που τελέστηκαν από τον εκζητούμενο και περιγράφονται στο ΕΕΣ²⁵. Όπως όμως έχει κρίνει το Δικαστήριο, δεν απαιτείται να υπάρχει πλήρης ταύτιση ούτε μεταξύ των στοιχείων που συγκροτούν το αδίκημα, όπως αυτό χαρακτηρίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως και στο δίκαιο του κράτους εκτελέσεως αντιστοίχως, ούτε ως προς την ονομασία του αδικήματος ή ως προς την ταξινόμησή του στα αντίστοιχα εθνικά δίκαια²⁶.

43. Εξάλλου, πάντοτε κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του διττού αξιόποινου, η αρμόδια αρχή του κράτους μέλους εκτελέσεως οφείλει να ελέγξει εάν, στην περίπτωση που το επίμαχο αδίκημα είχε διαπραχθεί στο κράτος μέλος εκτελέσεως, θα θεωρούνταν ότι έχει προσβληθεί αντίστοιχο έννομο αγαθό, προστατευόμενο από το εθνικό του δίκαιο²⁷. Το ποινικό αδίκημα της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας» χαρακτηρίζεται εν μέρει από την πρόκληση ζημίας στην περιουσία ενός ή περισσοτέρων προσώπων, καθώς επίσης και κοινωνικής βλάβης που απορρέει από την προσβολή της ιδιωτικής περιουσίας²⁸. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, οι πράξεις που συγκροτούν το αδίκημα αυτό είναι ποινικώς κολάσιμες στη Γαλλία ως εγκλήματα κατά της ιδιοκτησίας. Συνεπώς, το έννομο αγαθό το οποίο προστατεύεται από το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως είναι παρόμοιο με το προστατευόμενο έννομο αγαθό στο κράτος μέλος εκδόσεως.

²⁵ Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας M. Bobek στις προτάσεις του επί της υποθέσεως Grundza (C-289/15, EU:C:2016:622, σημείο 51), η εκτίμηση του διττού αξιόποινου προϋποθέτει, κατ' ουσίαν, δύο στάδια: 1) τη «*νοητή μετατόπιση*», η οποία συνίσταται στον εντοπισμό των βασικών χαρακτηριστικών της πράξεως που έχει τελεστεί στο κράτος εκδόσεως πράξεως και στην εξέταση της πράξεως αυτής ως εάν είχε τελεστεί στο κράτος εκτελέσεως, και 2) τον *χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών*, ο οποίος έγκειται στην υπαγωγή των βασικών αυτών πραγματικών περιστατικών στην αντικειμενική υπόσταση οποιουδήποτε ανάλογου εγκλήματος, όπως αυτό ορίζεται στο δίκαιο του κράτους εκτελέσεως.

²⁶ Βλ. σημείο 32 των παρούσων προτάσεων.

²⁷ Βλ. σημείο 36 των παρούσων προτάσεων.

²⁸ Βλ. σημείο 17 των παρούσων προτάσεων, όπου γίνεται αναφορά στην απόφαση περί παραπομπής. Στις γραπτές παρατηρήσεις του, ο ΚΛ υποστηρίζει ότι οι κοινωνικές αξίες που προστατεύονται έναντι του αδικήματος της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας» δεν είναι ο σεβασμός της περιουσίας και της ιδιοκτησίας, αλλά η δημόσια τάξη και η δημόσια ειρήνη. Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, θεωρούνται κατά τεκμήριο λυσιτελή τα ερωτήματα τα οποία αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης και υποβάλλονται από τον εθνικό δικαστή εντός του νομικού και πραγματικού πλαισίου που αυτός προσδιορίζει με δική του ευθύνη, χωρίς το Δικαστήριο να είναι αρμόδιο να ελέγξει την ακρίβειά του [απόφαση της 25ης Νοεμβρίου 2021, Finanzamt Österreich (Οικογενειακά επιδόματα για εργαζόμενους σε αναπτυξιακά προγράμματα), C-372/20, EU:C:2021:962, σκέψη 54]. Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση περί παραπομπής είναι το σημείο αναφοράς για να προσδιοριστεί ποιο είναι το προστατευόμενο αγαθό στο πλαίσιο του αδικήματος της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας».

44. Επομένως, το γεγονός ότι η διατάραξη της δημόσιας ειρήνης αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης του αδικήματος της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας» στο κράτος μέλος εκδόσεως, δεν θα πρέπει να ασκεί επιρροή κατά τον έλεγχο της συνδρομής της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως.

45. Ως εκ τούτου, προτείνω να δοθεί στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα η απάντηση ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 έχουν την έννοια ότι η προβλεπόμενη στις διατάξεις αυτές προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου πληρούται στην περίπτωση κατά την οποία το ΕΕΣ εκδίδεται για πράξεις που συγκροτούν, στο κράτος μέλος εκδόσεως, ποινικό αδίκημα το οποίο στοιχειοθετείται μόνον εφόσον οι πράξεις αυτές μπορούν να διαταράξουν τη δημόσια ειρήνη, ενώ οι ίδιες πράξεις είναι ποινικώς κολάσιμες στο κράτος μέλος εκτελέσεως, χωρίς να απαιτείται η συνδρομή του συγκεκριμένου στοιχείου της διατάραξης της δημόσιας ειρήνης.

B. Επί του δευτέρου και του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

46. Με το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν, σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, καθώς και το άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη, έχουν την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ΕΕΣ εκδοθέντος για την εκτέλεση ποινής, όταν η ποινή αυτή έχει επιβληθεί για την τέλεση, από τον εκζητούμενο, περισσότερων πράξεων που τιμωρούνται ως ενιαίο αδίκημα στο κράτος μέλος εκδόσεως, ενώ ορισμένες εκ των πράξεων αυτών δεν είναι ποινικώς κολάσιμες στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

1. Επί του παραδεκτού

47. Η Ιταλική Κυβέρνηση επισημαίνει στις γραπτές παρατηρήσεις της ότι, κατά την εκδοχή που υιοθέτησε το δικαστικό συμβούλιο του cour d'appel d'Angers (εφετείου Angers), η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου δεν πληρούται στην υπόθεση της κύριας δίκης όσον αφορά δύο από τις επτά πράξεις που διώκονται υπό τον νομικό χαρακτηρισμό της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας» κατά το άρθρο 419 του ιταλικού ποινικού κώδικα²⁹. Το δικαστικό συμβούλιο δέχθηκε ότι, ως προς τις δύο αυτές πράξεις, ο KL κατηγορήθηκε ότι βρισκόταν απλώς πλησίον του πιστωτικού ιδρύματος και του οχήματος που καταστράφηκαν, χωρίς να συμμετέχει στις υλικές πράξεις καταστροφής. Το αιτούν δικαστήριο συνήγαγε εξ αυτού ότι, εφόσον, κατά το γαλλικό δίκαιο, το έγκλημα της καταστροφής, φθοράς ή βλάβης πράγματος στοιχειοθετείται μόνον εφόσον ο κατηγορούμενος έχει τελέσει ο ίδιος τις υλικές πράξεις του εγκλήματος αυτού, το δικαστικό συμβούλιο ορθώς αιτιολόγησε την κρίση του ότι, για τις δύο αυτές πράξεις, δεν πληρούται η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου.

48. Κατά την Ιταλική Κυβέρνηση, το ίδιο δικαστικό συμβούλιο θέτει, στην πραγματικότητα, όχι ζήτημα εφαρμογής της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου, αλλά ζήτημα αποδείξεως, κρίνοντας ότι δεν αποδείχθηκε ότι ο KL τέλεσε ορισμένες από τις πράξεις που του αποδίδονται. Κατά συνέπεια, το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα είναι, κατά την άποψή της, εν μέρει απαράδεκτα, κατά το μέρος που αναφέρονται στο άρθρο 49 του Χάρτη, το οποίο είναι

²⁹ Η εν λόγω κυβέρνηση τονίζει ότι το ιταλικό δίκαιο προβλέπει ότι μπορεί να τιμωρηθεί όχι μόνον ο φυσικός αυτουργός, αλλά και οποιοσδήποτε εκουσίως συμμετέχει, με πράξη ή παράλειψη, στην τέλεση του αδικήματος.

σχετικό με τις αρχές της νομιμότητας και της αναλογικότητας μεταξύ εγκλημάτων και ποινών, ενώ θα έπρεπε να αφορούν το άρθρο 48 του Χάρτη, το οποίο είναι σχετικό με το τεκμήριο αθωότητας και τα δικαιώματα υπερασπίσεως. Επιπλέον, εφόσον ορισμένες από τις πράξεις που διώκονται κατά το ιταλικό δίκαιο υπό τον νομικό χαρακτηρισμό της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας» δεν συνιστούν αδίκημα κατά το γαλλικό δίκαιο, κρίσιμο είναι το άρθρο 49, παράγραφος 1, του Χάρτη και όχι η παράγραφος 3 του άρθρου αυτού, την οποία μνημονεύει το αιτούν δικαστήριο στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

49. Επ' αυτού παρατηρώ ότι, στην απόφαση περί παραπομπής, το αιτούν δικαστήριο εκκινεί από την παραδοχή ότι δύο εκ των επτά πράξεων που αποδόθηκαν στον ΚΛ στο πλαίσιο του αδικήματος της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας» δεν είναι ποινικώς κολάσιμες κατά το γαλλικό δίκαιο. Η παραδοχή αυτή, η οποία απορρέει από την εξέταση των συνθηκών τέλεσης των δύο αυτών πράξεων, δεν αμφισβητείται στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως προδικαστικής αποφάσεως. Πράγματι, τα ερωτήματα του αιτούντος δικαστηρίου δεν αφορούν την απόδειξη των επίμαχων πραγματικών περιστατικών, αλλά τις συνέπειες που έχει η κατάσταση αυτή για την ερμηνεία της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου, κατά το δίκαιο της Ένωσης, και για την εκτέλεση του επίμαχου ΕΕΣ.

50. Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το κατά πόσον πληρούται η συγκεκριμένη προϋπόθεση σε μια περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης. Επομένως προκύπτει ότι τα υποβληθέντα προδικαστικά ερωτήματα αφορούν την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης και ότι η απάντηση στα ερωτήματα αυτά είναι χρήσιμη και λυσιτελής για την επίλυση της διαφοράς της οποίας έχει επληφθεί το εν λόγω δικαστήριο. Ως εκ τούτου, είμαι της γνώμης ότι το δεύτερο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα είναι παραδεκτά στο σύνολό τους.

2. Επί της ουσίας

51. Εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί αν, για να πληρούται η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου, υπό το πρίσμα του άρθρου 2, παράγραφος 4, και του άρθρου 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, καθώς και του άρθρου 49, παράγραφος 3, του Χάρτη, πρέπει το σύνολο των πράξεων που διώκονται στο πλαίσιο ενιαίου ποινικού αδικήματος στο κράτος μέλος εκδόσεως να μπορούν να στοιχειοθετήσουν ποινικό αδίκημα και στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

52. Η Γαλλική και η Ιταλική Κυβέρνηση, καθώς και η Επιτροπή, με ορισμένες λεπτές διαφοροποιήσεις μεταξύ τους, προτείνουν να δοθεί αρνητική απάντηση στο ερώτημα αυτό, ενώ ο ΚΛ προτείνει να δοθεί καταφατική απάντηση.

53. Θα εξετάσω, κατά πρώτον, το περιεχόμενο της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου σε περίπτωση ενιαίου αδικήματος (α) και, κατά δεύτερον, το ζήτημα της τήρησης της αρχής της αναλογικότητας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη (β).

α) Επί του περιεχομένου της προϋποθέσεως του διττού αξιοποίνου σε περίπτωση ενιαίου αδικήματος

54. Κατ' αρχάς, όπως επισημάνθηκε ανωτέρω, από το άρθρο 2, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584 προκύπτει ότι δεν απαιτείται να υπάρχει πλήρης ταύτιση ούτε μεταξύ της αντικειμενικής υπόστασης του αδικήματος, όπως αυτό χαρακτηρίζεται στο δίκαιο του κράτους εκδόσεως και στο δίκαιο του κράτους εκτελέσεως αντιστοίχως, ούτε ως προς την

ονομασία του αδικήματος ή την ταξινόμησή του στα αντίστοιχα εθνικά δίκαια³⁰. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή δεν απαιτεί το σύνολο των πράξεων που συγκροτούν το ενιαίο ποινικό αδίκημα για το οποίο έχει εκδοθεί το ΕΕΣ να συνιστούν αδίκημα στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

55. Εν συνεχεία, όσον αφορά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσονται το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, είναι σημαντικό να υπομνησθεί ότι η απόφαση-πλαίσιο συμβάλλει, μέσω της καθιέρωσης απλουστευμένου και αποτελεσματικού συστήματος παράδοσης των καταδικασθέντων ή υπόπτων για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας, στη διευκόλυνση και στην επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας, συντελώντας έτσι στην επίτευξη του σκοπού τον οποίο έχει θέσει η Ένωση, να συγκροτήσει δηλαδή χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, με βάση τον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης που πρέπει να υφίσταται μεταξύ των κρατών μελών. Η αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης αποτυπώνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαisiού, το οποίο καθιερώνει τον κανόνα ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται να εκτελούν κάθε ΕΕΣ επί τη βάσει της ως άνω αρχής και σύμφωνα με τις διατάξεις της ίδιας αποφάσεως-πλαisiού. Ως εκ τούτου, οι δικαστικές αρχές εκτελέσεως μπορούν, κατ' αρχήν, να αρνούνται την εκτέλεση του ΕΕΣ μόνο για τους λόγους μη εκτελέσεως που προβλέπονται εξαντλητικώς στην απόφαση-πλαίσιο 2002/584, η δε εκτέλεση του ΕΕΣ μπορεί να εξαρτάται μόνον από τη συνδρομή κάποιας από τις προϋποθέσεις οι οποίες απαριθμούνται περιοριστικώς στο άρθρο 5 της αποφάσεως-πλαisiού. Συνεπώς, ενώ η εκτέλεση του ΕΕΣ αποτελεί τον κανόνα, η άρνηση εκτελέσεως προβλέπεται ως εξαίρεση η οποία πρέπει να ερμηνεύεται στενά³¹. Το πλαίσιο αυτό συνηγορεί υπέρ της ερμηνείας ότι η προϋπόθεση του διττού αξιοποιήσιμου πληρούται στην περίπτωση κατά την οποία μόνον ορισμένες εκ των πράξεων που συγκροτούν το ενιαίο ποινικό αδίκημα για το οποίο έχει εκδοθεί το ΕΕΣ είναι ποινικώς κολάσιμες στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

56. Βεβαίως, όσον αφορά τους λόγους προαιρετικής μη εκτελέσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι από το γράμμα του άρθρου αυτού, ιδίως δε από τη χρήση του ρήματος «μπορεί», σε συνδυασμό με το ρήμα «αρνηθεί», υποκείμενο του οποίου είναι η δικαστική αρχή εκτελέσεως, προκύπτει ότι πρέπει να καταλείπεται στη συγκεκριμένη αρχή περιθώριο εκτιμήσεως ως προς το αν πρέπει να αρνηθεί να εκτελέσει το ΕΕΣ για τους λόγους που ορίζονται στο άρθρο 4³². Συνεπώς, τα κράτη μέλη, όταν επιλέγουν να μεταφέρουν στο εσωτερικό τους δίκαιο έναν ή περισσότερους από τους λόγους προαιρετικής μη εκτελέσεως που απαριθμούνται στο άρθρο 4 της αποφάσεως-πλαisiού, δεν μπορούν να προβλέπουν ότι οι δικαστικές αρχές υποχρεούνται να αρνούνται την εκτέλεση κάθε ΕΕΣ το οποίο εμπίπτει τυπικώς στο πεδίο εφαρμογής των λόγων αυτών, χωρίς να τους παρέχεται η δυνατότητα να λαμβάνουν υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις εκάστης υποθέσεως³³.

57. Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι ορισμένες από τις πράξεις που περιγράφονται στο ΕΕΣ, στο πλαίσιο του αδικήματος της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας», συγκροτούν τα αδικήματα της κλοπής με φθορά, της καταστροφής ή της φθοράς ξένης ιδιοκτησίας στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Κατά τη γνώμη μου, στην περίπτωση αυτή η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν έχει την ευχέρεια, ούτε καν δυνάμει του περιθωρίου εκτιμήσεως που της αναγνωρίζεται, να αρνηθεί την εκτέλεση του ΕΕΣ για τον λόγο στον οποίο αναφέρεται το άρθρο 4, παράγραφος 1, σημείο 1, της αποφάσεως-πλαisiού 2002/584.

³⁰ Πρβλ. απόφαση Grundza (σκέψη 35).

³¹ Πρβλ. απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 2022, Openbaar Ministerie (Δικαστήριο συσταθέν με νόμο στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος) (C-562/21 PPU και C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, σκέψη 42 έως 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³² Βλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 2021, X (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Ne bis in idem) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³³ Βλ. απόφαση της 29ης Απριλίου 2021, X (Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης – Ne bis in idem) (C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, σκέψη 44).

58. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 1, της ως άνω αποφάσεως-πλαίσιου, αντικείμενο του μηχανισμού του ΕΕΣ είναι να καταστήσει δυνατή τη σύλληψη και την παράδοση του εκζητούμενου, προκειμένου, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού τον οποίο επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο, η μεν τελεσθείσα αξιόποινη πράξη να μην παραμείνει ατιμώρητη, ο δε εκζητούμενος να διωχθεί ποινικώς ή να εκτίσει την εις βάρος του επιβληθείσα στερητική της ελευθερίας ποινή³⁴. Όπως επισήμανε η Γαλλική Κυβέρνηση στις γραπτές παρατηρήσεις της, η ερμηνεία που συνεπάγεται την άρνηση εκτέλεσης ενός ΕΕΣ με την αιτιολογία ότι ορισμένες από τις πράξεις που τιμωρούνται στο κράτος μέλος εκδόσεως δεν είναι αξιόποινες στο κράτος μέλος εκτελέσεως θα είχε ως αποτέλεσμα την ατιμωρησία του καταδικασθέντος για το σύνολο των επίμαχων πράξεων, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που είναι αξιόποινες σε αμφότερα αυτά τα κράτη.

59. Κατόπιν τούτου, καταλήγω ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, η προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου πληρούται εφόσον ορισμένες από τις πράξεις που περιγράφονται στο ΕΕΣ είναι ποινικώς κολάσιμες στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Συνεπώς, και σε απάντηση του ερωτήματος του αιτούντος δικαστηρίου, δεν απαιτείται να γίνει διάκριση ανάλογα με το αν οι επίμαχες επιμέρους πράξεις κρίθηκαν από τις δικαιοδοτικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως ως ενιαίες και αδιαίρετες. Πράγματι, το στοιχείο αυτό, το οποίο, εξάλλου, αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό του αδικήματος, στερείται σημασίας για την εκτέλεση του ΕΕΣ³⁵.

β) Επί της τήρησης της αρχής της αναλογικότητας, η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη

60. Το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν η αρχή της αναλογικότητας, κατά την έννοια του άρθρου 49, παράγραφος 3, του Χάρτη, τηρείται στην περίπτωση κατά την οποία το ΕΕΣ έχει εκδοθεί για την εκτέλεση ποινής που επιβλήθηκε για ενιαίο αδίκημα χαρακτηριζόμενο από την τέλεση περισσότερων πράξεων, εκ των οποίων όμως μόνον ορισμένες συνιστούν αδίκημα στο κράτος μέλος εκτελέσεως. Κατά το αιτούν δικαστήριο, ενώ τέτοιο ένταλμα μπορεί να είναι αναλογικό κατά την έκδοσή του, ενδέχεται να μην είναι πλέον κατά την εκτέλεσή του, όπερ θα είχε ως συνέπεια την άρνηση παράδοσης του εκζητούμενου.

61. Ως προς το ζήτημα αυτό, εκτιμώ ότι είναι σημαντικό να γίνει διάκριση μεταξύ της αναλογικότητας του ΕΕΣ και της αναλογικότητας της επιβλητέας ποινής. Πρώτον, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, σε περίπτωση μέτρου όπως η έκδοση ΕΕΣ, το οποίο μπορεί να θίξει το δικαίωμα στην ελευθερία του ενδιαφερομένου, η κατοχύρωση του δικαιώματος αυτού συνεπάγεται ότι πρέπει να εκδίδεται απόφαση που να ικανοποιεί τις απαιτήσεις οι οποίες είναι συμφυείς με την αποτελεσματική δικαστική προστασία³⁶. Επιπλέον, η προστασία των δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου προϋποθέτει ότι η δικαστική αρχή εκδόσεως ελέγχει αν έχουν τηρηθεί οι αναγκαίες για την έκδοση του ΕΕΣ προϋποθέσεις και εξετάζει, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ενοχοποιητικά και απαλλακτικά στοιχεία, και χωρίς οποιαδήποτε υπόνοια ότι μπορεί να υπόκειται σε έξωθεν εντολές, ιδίως εκ μέρους της εκτελεστικής εξουσίας, κατά πόσον η έκδοση του εντάλματος είναι αντικειμενικά σύμφωνη με την αρχή της αναλογικότητας³⁷. Υπό την έννοια αυτή, όπως επισήμανε το αιτούν δικαστήριο, απόκειται στο κράτος μέλος να ελέγξει την

³⁴ Απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2021, ΜΜ (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, σκέψη 76 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³⁵ Διευκρινίζω ότι, στις γραπτές παρατηρήσεις της, η Ιταλική Κυβέρνηση υποστήριξε ότι, λαμβανομένης υπόψη της εγγενούς ενότητας των διαφόρων πράξεων που συγκροτούν το αδίκημα της «εκτεταμένης υλικής καταστροφής και λεηλασίας», δεν νοείται διαχωρισμός τους.

³⁶ Πρβλ. απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2021, ΜΜ (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, σκέψη 63 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

³⁷ Πρβλ. απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2021, ΜΜ (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, σκέψη 64 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

αναλογικότητα του ΕΕΣ πριν προβεί στην έκδοσή του, όπερ προάγει την αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης. Στην προκειμένη περίπτωση, το αιτούν δικαστήριο δεν επικαλείται ότι το επίμαχο ΕΕΣ δεν είναι αναλογικό.

62. Επιπλέον, όταν εκδίδεται ΕΕΣ προς εκτέλεση ποινής, ο αναλογικός χαρακτήρας του απορρέει από την απαγγελθείσα καταδίκη, η οποία, όπως ορίζεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλασιού 2002/584, πρέπει να συνίσταται σε ποινή ή σε μέτρο ασφαλείας διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων μηνών³⁸. Στην υπόθεση της κύριας δίκης, η επιβληθείσα ποινή είναι μεγαλύτερη των τεσσάρων μηνών. Υπό τις συνθήκες αυτές, φρονώ ότι το ΕΕΣ είναι αναλογικό, κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, της ως άνω αποφάσεως-πλασιού.

63. Δεύτερον, όσον αφορά την αναλογικότητα της απαγγελθείσας ποινής, οι διατάξεις της αποφάσεως-πλασιού ορίζουν ότι τα κράτη μέλη μπορούν να αρνούνται την εκτέλεση ενός ΕΕΣ μόνο στις περιπτώσεις υποχρεωτικής μη εκτελέσεως που προβλέπονται στο άρθρο 3, καθώς και στις περιπτώσεις προαιρετικής μη εκτελέσεως που απαριθμούνται στα άρθρα 4 και 4α της εν λόγω αποφάσεως-πλασιού. Επιπλέον, η δικαστική αρχή εκτελέσεως μπορεί να εξαρτήσει την εκτέλεση ΕΕΣ μόνον από τις προϋποθέσεις στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 5 της ίδιας αποφάσεως-πλασιού³⁹. Διαπιστώνεται όμως ότι ο τυχόν δυσανάλογος χαρακτήρας της ποινής δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των λόγων μη εκτελέσεως τους οποίους προβλέπει η απόφαση-πλαίσιο 2002/584.

64. Εντούτοις, όπως ορίζει το άρθρο 1, παράγραφος 3, της αποφάσεως-πλασιού, αυτή δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την αλλοίωση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών που καθιερώνονται με το άρθρο 6 ΣΕΕ. Προς την κατεύθυνση αυτή, το Δικαστήριο έχει δεχθεί ότι μπορεί να γίνουν δεκτοί, «υπό εξαιρετικές περιστάσεις», περιορισμοί στις αρχές της αμοιβαίας αναγνώρισης και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των κρατών μελών. Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει αναγνωρίσει, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να διακόπτει τη διαδικασία την οποία θεσπίζει η απόφαση-πλαίσιο, όταν η παράδοση ενδέχεται να συνεπάγεται απάνθρωπη ή εξευτελιστική, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη, μεταχείριση του εκζητούμενου⁴⁰. Πάντως, τέτοιες εξαιρετικές περιστάσεις δεν φαίνεται να συντρέχουν στην υπό κρίση υπόθεση. Το αιτούν δικαστήριο δεν κάνει λόγο, στην περίπτωση του KL, για προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, το οποίο κατοχυρώνεται από το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη, ούτε αναφέρει ότι η παράδοσή του ενδέχεται να έχει ως συνέπεια απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείρισή του, κατά την έννοια του άρθρου 4 του Χάρτη. Εξάλλου, απλώς και μόνον το γεγονός ότι οι πράξεις που διώκονται στο πλαίσιο ενιαίου ποινικού αδικήματος στο κράτος μέλος εκδόσεως δεν συνιστούν στο σύνολό τους αδίκημα στο κράτος μέλος εκτελέσεως δεν είναι, κατά τη γνώμη μου, ικανό να δικαιολογήσει την κατάφαση νέας «εξαιρετικής περιστάσεως», σε περίπτωση που τα θεμελιώδη δικαιώματα του εκζητούμενου έχουν γίνει σεβαστά στο κράτος μέλος εκδόσεως.

65. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εάν από τις πληροφορίες οι οποίες περιέχονται στο ΕΕΣ δεν είναι δυνατόν να συναχθεί ότι οι πράξεις που είναι αξιόποινες κατά το δίκαιο του κράτους εκτελέσεως είναι οι ουσιώδεις πράξεις επί των οποίων βασίζεται το συγκεκριμένο ΕΕΣ, η δικαστική αρχή εκτελέσεως θα πρέπει να κάνει χρήση της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 15,

³⁸ Απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Openbaar Ministerie (Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Βρυξελλών) (C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, σκέψη 38).

³⁹ Απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, Openbaar Ministerie (Εισαγγελική αρχή, Σουηδία) (C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, σκέψη 36).

⁴⁰ Απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2018, RO (C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, σκέψεις 39 και 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584⁴¹, προκειμένου να διερευνήσει αν υφίσταται, στο δίκαιο του κράτους μέλους εκδόσεως, δυνατότητα εκ των υστέρων κατάτμησης της ποινής. Εάν τέτοια κατάτμηση της ποινής είναι δυνατή, η δικαστική αρχή εκδόσεως θα πρέπει να εξετάσει την πιθανότητα να διασκεδάσει τις ανησυχίες της δικαστικής αρχής εκτελέσεως, εκδίδοντας νέο ΕΕΣ που να αφορά μόνον τις πράξεις οι οποίες συνιστούν αδίκημα κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως. Σε αντίθετη περίπτωση, εάν τέτοια κατάτμηση δεν είναι δυνατή κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκδόσεως, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να κάνει χρήση του περιθωρίου εκτιμήσεως το οποίο διαθέτει, λαμβάνοντας υπόψη, αφενός μεν, το δικαίωμά της να μην επικαλεστεί λόγο μη εκτελέσεως του εντάλματος, δεδομένου ότι η άσκηση του δικαιώματος αυτού είναι προαιρετική, αφετέρου δε, τον κίνδυνο ατιμωρησίας σε περίπτωση μη εκτέλεσης του ΕΕΣ. Επομένως, η αρχή αυτή πρέπει να έχει, κατ' εξαίρεση, τη δυνατότητα να αρνηθεί την εκτέλεση του ΕΕΣ στην περίπτωση που οι πράξεις ως προς τις οποίες πληρούνται η προϋπόθεση του διττού αξιοποιίνου κατά το δίκαιο του κράτους μέλους εκτελέσεως είναι απλώς και μόνον ήσσονος σημασίας σε σχέση με τις πράξεις ως προς τις οποίες δεν πληρούνται η προϋπόθεση αυτή.

66. Φρονώ ότι η προσέγγιση αυτή δεν είναι πειστική. Συγκεκριμένα, πρώτον, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 καθιερώνει ένα απλουστευμένο και αποτελεσματικό σύστημα παράδοσης των προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα για παραβάσεις της ποινικής νομοθεσίας⁴². Όμως, αν γινόταν δεκτή η ερμηνεία της Επιτροπής, το αποτέλεσμα θα ήταν να καταστεί το σύστημα αυτό πιο περίπλοκο και να επιβραδυνθεί σημαντικά η διαδικασία παράδοσης του εκζητούμενου. Δεύτερον, η εν λόγω απόφαση-πλαίσιο δεν προβλέπει ότι το κράτος μέλος εκδόσεως εκδίδει νέο ΕΕΣ, εάν είναι δυνατή η κατάτμηση της ποινής βάσει του δικαίου του κράτους μέλους εκτελέσεως, όταν μάλιστα το δίκαιο αυτό μπορεί να διαφέρει σημαντικά, ανάλογα με το κράτος μέλος για το οποίο πρόκειται. Τρίτον, αφ' ης στιγμής η προϋπόθεση του διττού αξιοποιίνου πληρούται για την πλειονότητα των επίμαχων πράξεων⁴³ – όπερ δεν αμφισβητείται στην υπόθεση της κύριας δίκης–, είμαι της γνώμης ότι, υπό το πρίσμα της αντίληψης που διέπει την απόφαση-πλαίσιο και του σκοπού τον οποίο αυτή επιδιώκει, η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί να αρνηθεί να εκτελέσει το ΕΕΣ.

67. Τέλος, ο ΚΛ ισχυρίζεται ότι, λαμβανομένης υπόψη της σοβαρότητας των επίμαχων πράξεων, μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί ότι η ποινή του θα ήταν ουσιωδώς χαμηλότερη, εάν το ιταλικό δικαστήριο δεν είχε λάβει υπόψη του τις πράξεις οι οποίες εν συνεχεία θεωρήθηκε ότι δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως. Ωστόσο, σε μια περίπτωση όπως αυτή της κύριας δίκης, στην οποία πληρούνται η προϋπόθεση του διττού αξιοποιίνου, ο έλεγχος της τήρησης της αρχής της αναλογικότητας της ποινής, κατά την έννοια του άρθρου 49, παράγραφος 3, του Χάρτη, πρέπει να διενεργείται αποκλειστικώς και μόνον από τη δικαστική αρχή εκδόσεως, υπό το πρίσμα του δικού της εθνικού δικαίου.

68. Κατόπιν όλων των ανωτέρω, προτείνω να δοθεί στο δεύτερο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα η απάντηση ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, καθώς και το άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη, έχουν την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ΕΕΣ εκδοθέντος για

⁴¹ Κατά τη διάταξη αυτή, «[ε]άν η δικαστική αρχή εκτέλεσης κρίνει ότι οι πληροφορίες που διαβιβάστηκαν από το κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος δεν αρκούν ώστε να της επιτρέψουν να αποφασίσει για την παράδοση, ζητεί την κατεπείγουσα προσκόμιση των απαραίτητων συμπληρωματικών πληροφοριών, ιδίως σε σχέση με τα άρθρα 3 έως 5 και το άρθρο 8, και μπορεί να τάξει προθεσμία για την παραλαβή τους, λαμβάνοντας υπόψη της ότι είναι αναγκαίο να τηρηθούν οι προθεσμίες που ορίζονται στο άρθρο 17».

⁴² Βλ. σημείο 39 των παρουσών προτάσεων.

⁴³ Συνεπώς, εκτιμώ ότι δεν είναι απαραίτητο να εξεταστεί, στο πλαίσιο των παρουσών προτάσεων, η περίπτωση για την οποία κάνει λόγο η Επιτροπή, δηλαδή το ενδεχόμενο να είναι οι πράξεις ως προς τις οποίες πληρούνται η προϋπόθεση του διττού αξιοποιίνου ήσσονος σημασίας σε σχέση με εκείνες ως προς τις οποίες δεν πληρούνται η προϋπόθεση αυτή.

την εκτέλεση ποινής, σε περίπτωση που η ποινή έχει επιβληθεί για την τέλεση από τον εκζητούμενο περισσότερων πράξεων, οι οποίες τιμωρούνται ως ενιαίο αδίκημα στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, ενώ ορισμένες εκ των πράξεων αυτών δεν είναι ποινικώς κολάσιμες στο κράτος μέλος εκτελέσεως.

V. Πρόταση

69. Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία) ως εξής:

- 1) Το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, έχουν την έννοια ότι η προβλεπόμενη στις διατάξεις αυτές προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου πληρούται στην περίπτωση κατά την οποία το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης εκδίδεται για πράξεις που συγκροτούν, στο κράτος μέλος εκδόσεως, ποινικό αδίκημα το οποίο στοιχειοθετείται μόνον εφόσον οι πράξεις αυτές μπορούν να διαταράξουν τη δημόσια ειρήνη, ενώ οι ίδιες πράξεις είναι ποινικώς κολάσιμες στο κράτος μέλος εκτελέσεως, χωρίς να απαιτείται η συνδρομή του συγκεκριμένου στοιχείου της διατάραξης της δημόσιας ειρήνης.
- 2) Το άρθρο 2, παράγραφος 4, και το άρθρο 4, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιου 2002/584, καθώς και το άρθρο 49, παράγραφος 3, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχουν την έννοια ότι η δικαστική αρχή εκτελέσεως δεν μπορεί να αρνηθεί την εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης εκδοθέντος για την εκτέλεση ποινής, σε περίπτωση που η ποινή έχει επιβληθεί για την τέλεση από τον εκζητούμενο περισσότερων πράξεων, οι οποίες τιμωρούνται ως ενιαίο αδίκημα στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος, ενώ ορισμένες εκ των πράξεων αυτών δεν είναι ποινικώς κολάσιμες στο κράτος μέλος εκτελέσεως.